

สัมพัทธ์กับอายุวิญญานเอียนของพี้นักเรียนอาชีวะ

ตัวอยู่จะ

ตัวอย่าง

เมื่อต้องตายก่อนวัยอันควร...เขาจึงไม่ยอม “จากไป!!!”

ประสบการณ์จริงที่ครบอรรถรสของความอาทรรพณ์...

...อ่านกลางวันยังพวา...อ่านกลางคืนอย่าลืม “แขวนพระ”

๕.ช่างกล

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ช. ช่างกล.

ฝั่อาชีวะ. – กรุงเทพฯ : คัด-ค้น-สด, 2550.

140 หน้า.

1. สยอขวัญ. I. ชื่อเรื่อง.

ISBN : 978-974-7885-22-4

บริหารการกิด

พินกร วารี

ดูแลการกั้บ

ศิริวิไล บั้วศิริ

รับปรกั้กับความสด

ชัยวัฒน์ ลีลาขจรกิจ

พรเลิศ เลิศหิรัญรัตน์

ภาพสวยด้วยมือ

Chaiwat Lee.

จัดรูปบั้บเล่ม

บริษัท คี๋ย ริชเนสส์ จำกัด

ตรวจกานงานเขียน

ทีมหวั้กะทิ

ดูแลตลาด

ไ้เก้ ตาวีเศษ

ตัวอย่าง

สารบัญ

สัญญาก่อนตาย 14

วิญญาณน้องใหม่ 24

สยของป้ายรถเมล์อาถรรพณ์! 34

ห้องปฏิบัติการ วิญญาณเฮี้ยน! 44

ผีสาวที่ห้องเก็บของ 54

เที่ยวทะเลกับผี...! 62

วิญญาณลึกลับ 72

ผีครูใหญ่! 80

เล่นเดียวกับผีสาว 88

วิญญาณเพื่อนสุดฮาตย!! 96

บ้านเช่าอภรรพณ์... 106

เขียนวิญญาณโหด 114

โคตรเขียน...! 130

ตัวอย่าง

สัญญา
ก่อนตาย

ชีวิตของเด็กเทคนิค เด็กอาชีวะอย่างพวกผมหลายคน อาจจะมองว่าเป็นชีวิตที่ไร้สาระและโง่มาก เพราะถ้าขึ้นชื่อว่าเด็กอาชีวะ ย่อมต้องถูกมองในแง่ลบก่อนแล้ว แม้จะยังไม่ทันได้คุยหรือพูดจากันเลยก็ตาม

แต่ผมเองก็เข้าใจนะครับว่าทำไมสังคมถึงได้รู้สึกอย่างนั้น ชาวคราวการตีรันฟันแทงของเด็กอาชีวะ รวมถึงภาพที่คนภายนอกมองเข้ามาก็เห็นว่าพวกผมดูน่ากลัวและไร้อนาคต

ซึ่งมันก็มีทั้งจริงและไม่จริงแหละครับ เหมือนในสังคมทั่วไปที่มันมีดีมีเลวปะปนกันไป สังคมของเด็กอาชีวะก็เหมือนกัน ใช่ว่าทุกคนจะเป็นคนเลว เกิดมาเพื่อเป็นโจรกันทั้งหมด

เพราะถ้ามันเป็นแบบนี้จริง ก็อย่าไปมีมันเลยครับ ให้อพวกโรงเรียนอาชีวะเนี่ย มีไปก็มีแต่ปัญหาเปล่าๆ ปิดมันไปให้หมดเลยดีกว่า ปัญหาสังคมจะได้ลดลงไปอีกเรื่องหนึ่ง

แต่ความเป็นจริงแล้วมันก็ไม่ได้เป็นอย่างนั้น เพราะยังมีเด็กอาชีวะมากมายที่สร้างผลงานและชื่อเสียงให้กับประเทศได้ และมีอีกมากมายที่จบไปแล้วได้ทำงานใหญ่โต เป็นเจ้าของกิจการส่วนตัว

อย่างไรว่าแหละครับ เรื่องแบบนี้มันไม่ได้อยู่ที่สถาบันหรอก เพราะขึ้นชื่อว่าคุณสถาบันการศึกษามันก็ดีอยู่แล้ว แต่มันอยู่ที่ตัวเด็กมากกว่าว่าจะเลือกทำตัวแบบไหน

ผมเองก็เข้ามาเรียนในโรงเรียนอาชีวะก็เพราะผมรู้ตัวว่าเรียนสายสามัญไปก็เอนท์ฯ ไม่ติดอยู่ดี แล้วที่บ้านผมก็ไม่มีปัญญาส่งเสียให้ผมเรียนพวกมหาวิทยาลัยเอกชนหรอกครับ ผมเลยเลือกที่จะเรียนสายอาชีพดีกว่า ถึงจะไม่ได้สูงส่งอะไรมากมาย แต่ผมว่ามันก็ทำให้ผมไม่อดตายหรอกครับ

และพอเข้ามาสู่รั้วอาชีวะ ผมก็มองเห็นและเข้าใจว่าทำไมพวกเด็กอาชีวะถึงมีปัญหาตีรันฟันแทงกันบ่อย

ส่วนหนึ่งอาจจะมาจากเด็กส่วนใหญ่ที่มาเรียนสายนี้มักจะเป็นเด็กที่มีอารมณ์รุนแรง และเป็นพวกเด็กหัวโจกจากโรงเรียนต่างๆ

พอมารวมตัวกันเยอะๆ มันเลยเป็นภาพที่ดูไม่ค่อยจะดีเท่าไรนัก

แต่อีกเหตุผลหนึ่ง คือมันเป็นเรื่องของสถานการณ์บังคับ บางคนอาจจะไม่เคยคิดจะมีเรื่องกับใครเขาหรอกครับ แต่จู่ๆ ก็โดนเด็กสถาบันอื่นมาทำร้าย มันก็เลยต้องต่อสู้หรือเคียด

แค้น พอเพื่อนหรือรุ่นพี่ในสถาบันรู้เขาก็ไม่ยอมจบ ออกหน้าให้
คนนั้นก็เลยซึ่งใจรวมตัวกลายเป็นกลุ่มเป็นก้อนจนคนภายนอก
มองว่าเป็นแก๊งกวนเมือง

ภาพของเด็กอาชีวะที่ต้องกลับบ้านพร้อมกันเป็นกลุ่ม
ใหญ่ๆ สิบยี่สิบคน เป็นภาพที่คนภายนอกมองแล้วรู้สึกที่น่ากลัว
และอันตราย

แต่ที่พวกเราต้องทำแบบนี้ ก็เพราะมีเหตุผลของพวก
เราเองอยู่

อย่างที่บอก ว่าพวกเรามีศัตรูอยู่เยอะ เด็กสถาบันอื่นที่
ไม่ถูกชะตากันด้วยชื่อและชุดสถาบันก็มีอยู่ ถ้าวันไหนต้องเดิน
ทางลำพังมันก็เสี่ยงต่อการโดนกระแทกจนบาดเจ็บได้ง่ายๆ

แต่พอรวมๆ กันกลับแบบนี้เด็กสถาบันอื่นมองแล้วก็ไม่
กล้า ไม่อยากมีเรื่องเพราะคนมันเยอะ

แต่ผมก็ยอมรับว่ามันก็มีเหมือนกันที่พวกผมกลับกันเยอะๆ
แล้วเจอเด็กสถาบันอื่นที่น้อยกว่าก็ไม่วายจะลงไม้ลงมือกับเขา

มันก็แบบนี้แหละครับ เรื่องราวการเป็นศัตรูกันของแต่ละ
สถาบันก็ไม่จบไม่สิ้นกัน เป็นรอยแค้นที่ฝากฝังต่อไปจากรุ่นสู่รุ่น

สมัยเด็กๆ ผมเคยได้ยินว่าเด็กอาชีวะนั้นไม่ถูกกับอาชีวะนี้
จนถึงวันนี้ผมโตขึ้น ผ่านมาเกือบจะสิบปีแล้วมันก็ยังไม่เปลี่ยน-
แปลง ไม่ถูกกันยังไงมันก็ยังคงเป็นแบบนี้ไม่จบไม่สิ้น

พอมีข่าวเรื่องเด็กอาชีวะตีกันตาย ทุกคนก็จะพากันมา
จับจ้องดูพวกเด็กอย่างผม และพากันวิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์

กันยกใหญ่ว่าเป็นอย่างนั้นเป็นอย่างนี้

แต่พอข่าวคราวเงียบหายไป มีข่าวอื่นที่คนสนใจมากกว่า เรื่องราวหรือโครงการที่เคยพูดว่าจะทำเพื่อแก้ปัญหา ก็ค่อยๆ หายไปตามสายลมเช่นกัน

จนพวกผมชินและยอมรับกันแล้ว ว่าพวกผมเป็นเด็กชั้นสองที่จะมีคนสนใจเป็นครั้งคราวเท่านั้น

จริงๆ แล้วเรื่องเด็กที่ตายกันเพราะมีเรื่องที่ออกตามสื่อ นั้นยังเป็นส่วนน้อยนะครับ ตั้งแต่ผมเข้าเรียนมาจนถึงทุกวันนี้ ผมจำไม่ได้ว่าต้องมีเพื่อนร่วมสถาบันตายไปกี่คน มีทั้งถูกตีตาย ถูกแทงตาย รวมถึงจากอุบัติเหตุต่างๆ แต่ผมจำได้ว่าทั้งหมดแทบจะไม่เคยได้เป็นข่าวหรอกครับ

ที่เคยออกๆ ข่าวก็เป็นแค่ส่วนน้อยที่เกิดขึ้นจริง เพราะถ้าไม่ได้ตายคารมเมล์ก็ไม่มีใครสนใจหรอกครับ

ผมเองก็มีเพื่อนหลายคนที่เรียนมาด้วยกัน ที่ต้องตายลง ตั้งแต่อายุเพิ่งจะหลักสองได้ไม่นาน แต่ละคนก็ต้องเรียกว่าตายโหงกันทั้งนั้น

จนผมเองเคยคิดว่าชีวิตเด็กอาชีวะเหมือนเป็นชีวิตต้องคำสาป เพราะเห็นแต่ละคนตายไม่ตีทั้งนั้น มีแต่ตายโหง

จริงอยู่ที่ส่วนใหญ่ที่ตายก็มาจากสิ่งที่เขาเลือกจะทำกันเอง แต่มันก็อดคิดไม่ได้จริงๆ

และคนที่ตายโหง คนก็จะชอบพูดกันว่า เฮ้ยเนี่ย เพราะตาย

แบบไม่รู้ตัว จะกลายเป็นผีที่ดูและชอบมาหลอกคนอื่น

ที่แรกผมก็ไม่เชื่อหรอกครับ แต่พอเจอกับตัวเองหลายๆ ครั้ง ก็เลยเชื่อตามที่โบราณเขาพูดมา

เพื่อนผมหลายคนก็ไม่ได้ตายดีหรอกครับ และก็มีเหมือนกันที่ผมต้องเจอเหตุการณ์แปลกๆ จากเพื่อนของตัวเองนี่แหละครับ เลยทำให้ผมเชื่อมาจนถึงทุกวันนี้

ยกตัวอย่างมีอยู่ครั้งหนึ่งตอนผมเรียนอยู่ปวช.ปี 2 ซึ่งเป็นช่วงที่กำลังคึกมาก เนื่องจากต้องเป็นรุ่นน้องเล็กสุดมาจนถึงหนึ่งปี พอได้ขึ้นมาเป็นรุ่นพี่คนอื่นก็รู้สึกว่าคุณเองมีพาวเวอร์ มีอำนาจมากขึ้น

และไม่ได้เป็นแค่ผมคนเดียว เพื่อนๆ คนอื่นก็รู้สึกเหมือนกัน ดังนั้นช่วงนี้จึงเป็นช่วงหนึ่งที่ผมมีเรื่องบ่อยมาก เวลาไปเดินตามห้างเจอพวกสถาบันอื่นก็ไม่วายต้องมีเรื่องทุกที

ด้วยความหัวแบบนี่เอง ทำให้เพื่อนผมคนหนึ่งต้องจบชีวิตลงอย่างน่าสงสาร

วันนั้นพวกผมไปเดินห้างกัน ไปกันประมาณหกเจ็ดคน และผมก็เห็นเด็กอาชีวะอีกโรงเรียนกำลังเดินมาคนเดียว และอย่างที่บอกว่าความหัวมันกำลังได้ที่ ผมเลยเดินไปหา กะว่าจะไปตบหัวเขมขัดมาประดับบารมี

ผมกับเพื่อนทั้งหมดเดินเข้าไปล้อมเด็กสถาบันอื่น ผมลงมือเป็นคนแรก

“เพียะ” เสียงผมตบหัวเด็กคนนั้นดังลั่นจนคนหันมามอง

“มึงมองหน้ากูเหรออ ถอดหัวเข็มขัดมาเดี๋ยวนี”

เด็กคนนั้นพยายามขัดขึ้นและขอร้องว่าอย่าเอาของเขาไปเลย แต่ผมกับเพื่อนก็ไม่สนใจและไม่ฟัง จะเอาหัวเข็มขัดนั้นให้ได้

“ปัก” เสียงหมัดกระทบกับใบหน้าของเด็กคนนั้น รอยเขียวปูดบวมขึ้นมา

เด็กคนนั้นมองหน้าด้วยความเคียดแค้น แต่ก็ต้องถอดหัวเข็มขัดให้พวกผม เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง

หลังจากได้หัวเข็มขัดมาแล้ว พวกผมก็เดินเที่ยวห่างกันต่อด้วยความสบายใจ โดยไม่ได้ถูกคิดเลยว่าความช่วยเหลือจะมาเยือนแล้ว

เวลาเกือบหกโมงเย็นแล้ว พวกผมนัดกันว่าจะไปกินเหล้ากันต่อที่บ้านเพื่อนคนหนึ่ง เราเลยเดินออกมาจากห้างแห่งนั้น

แต่พอมาถึงหน้าห้าง พวกผมเห็นเด็กคนที่ผมตบยัดหัวเข็มขัดยืนรออยู่พร้อมพวกอีกยี่สิบกว่าคน พอพวกนั้นหันมาเห็นพวกผมก็วิ่งตรงเข้ามาทันที

คงไม่ต้องบอกนะครับว่าเข้ามาทำอะไร ทุกคนต่างต้องวิ่งหนีเอาตัวรอดกัน ต่างคนต่างวิ่งหนีกันไปคนละทางแล้วค่อยไปเจอกันที่บ้านเพื่อนคนนั้นทีเดียว

ผมไม่รู้ว่าคนอื่นหนีกันไปทางไหนบ้าง แต่ผมวิ่งหนีกลับเข้าไปในห้าง และวิ่งออกไปทางลานจอดรถ ก่อนจะอ้อมไปทางหลังห้างและขึ้นมอไซค์รับจ้างไปให้ไกลจากตรงนั้น

ผมมาถึงบ้านเพื่อนที่นัดกันไว้ตอนประมาณทุ่มกว่าๆ ผม
เห็นมีเพื่อนอยู่สองคนที่มาถึงก่อนแล้ว

“มาไวเชียวนะมึง”

ผมพูดกับเพื่อน ก่อนจะนั่งคุยกันด้วยความสนุกสนานกับ
ประสบการณ์เสียวเจียดตายที่เพิ่งจะผ่านกันมา สักพักคนอื่นก็
เข้ามาสมทบทีละคน และเหล้ายาปลาบั้งก็ถูกเอามาตั้งไว้

แต่ระหว่างนั้นผมก็สังเกตว่ายังขาดเพื่อนอีกคนหนึ่งที่ยัง
มาไม่ถึง แม้จะปาเข้าไปสามทุ่มกว่าๆ แล้ว

“มันคงกลับบ้านไปแล้วมั้ง”

เพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้น ผมเองก็คิดว่าอาจจะจะเป็นเช่นนั้น
เลยไม่ได้คิดอะไรมาก และสนุกสนานกับในวงเหล้าต่อไป

จนเวลาปาเข้าไปห้าทุ่มกว่าๆ จู่ๆ หมาก็อยู่ในซอยบ้าน
เพื่อนผมก็หอนดังลั่นซอย แต่พวกผมก็ไม่ได้คิดว่าจะมีอะไรผิด
ปกติ

สักพักผมก็เห็นว่ามึนบางคนกำลังเดินฝ่าความมืดเข้ามา
หาพวกผมอย่างช้าๆ แม้จะมีอาการเมานิดๆ แต่ผมก็จำได้ว่ามัน
เป็นเพื่อนอีกคนของผมนั่นเอง

“มึงไปไหนมาวะ ทำไมเพิ่งมาปານี้”

ผมทักเพื่อนที่ตอนนี้มันยังอยู่ในชุดเดิม ซึ่งหมายความว่า
มันยังไม่ได้กลับบ้านมา แต่เพื่อนผมกลับไปตอบอะไรสักอย่าง
แต่ด้วยความเมาเลยไม่มีใครถามอะไร ทุกคนกินเหล้ากันต่ออย่าง
สบาย

จนในที่สุดทุกคนก็เมาและเข้าไปนอน
ตื่นมาตอนสาย ผมเห็นเพื่อนทุกคนหลับอยู่ ยกเว้นเพื่อน
ที่ตามมาคนสุดท้าย แต่ผมก็ยังไม่ได้คิดอะไรไปในแฉะร้าย เพราะ
มันอาจจะตื่นก่อนและไปเรียนก่อนแล้ว

จนไปถึงที่สถาบัน พวกผมก็ได้ข่าวที่ช็อกมาก เพราะพอ
ไปถึงห้องเรียน ทุกคนก็เข้ามาถามว่ารู้ข่าวหรือยัง แต่พวกผมก็
บอกว่ายังไม่รู้ข่าวอะไร

เลยมีคนเล่าให้ฟังว่า เพื่อนผมคนนั้นได้ตายแล้ว เพราะถูก
รถชน ตอนที่ยังหนีเด็กโรงเรียนคู่อริไล่ ตอนนีศพอยู่ที่วัดเรียบบร้อย
แล้ว

แต่ผมไม่เชื่อและยังเถียงคนอื่นอยู่เลย ว่าเมื่อคืนเพื่อน
คนนี้ยังมาหาพวกผมอยู่เลย แล้วจะตายได้อย่างไร

จนพวกผมไปถึงที่วัด และเห็นร่างที่ไร้วิญญาณของเพื่อน
นอนสงบนิ่งอยู่ ผมถึงได้เชื่อว่าเพื่อนผมได้จากโลกนี้ไปแล้ว และ
เมื่อคืนเพื่อนคงมาหาพวกผมตามสัญญาที่ได้นัดกันไว้ ก่อนที่
เขาจะตายไป

ผมจึงเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นให้ศักดิ์ฟัง รวมถึงเรื่องที่ยองหายตัวไปด้วย
 พอศักดิ์ได้ยินเรื่องที่ยองหายตัวไปก็หัวเราะก๊ากเลยครับ แล้วบอกว่า
**“มันอำจแล้ว ก็เมื่อที่กูยงเห็นมันเดินมาพร้อมพวกมัน
 มายืนอยู่หน้าบ้านกูเหมือนๆ เอ้อ...แล้วมันหายไปในแล้วล่ะ”**

เท่านั้นแหละครับ ผม 5 คนมองหน้ากันเล็กน้อย
 แล้วรีบปฏิเสธกันพลันว่ามันไม่ได้มาด้วย มันหายไต่ตั้งแต่เมื่อวานแล้ว
 ไอ้ศักดิ์คงเห็นว่าพวกผมพูดจริง เลยทำหน้าที่เหมือนคนโดนผีหลอก
**ใช่ครับ! มันโดนผีหลอกจริงๆ ไอ้ปองที่มันเห็นนั้น
 เป็น วิญญาณเจ้ายองที่หายตั้งแต่เมื่อวานแล้ว**

ตัวอย่าง

แต่มันยังคงคิดตามพวกผม
 ไปไหนไปกันเหมือนตอนที่มันยังมีชีวิตอยู่ และเสียงหมาทอนเมื่อตอนเดินเข้ามา
 คงเป็นเพราะว่าหมาพวกนั้นมันคงเห็นเจ้ายองนี่ครับ ก็เลยทอนกันใหญ่

สรุปก็คือ หลังจากนั้นไม่กี่วัน ก็มีคนพบศพเจ้ายองลอยอืด
 แต่ในกระเป๋ากางเกงมีบัตรนักศึกษาจึงทำให้ทราบว่าเป็นใคร
ไอ้ปองมันจมน้ำตายตั้งแต่ตอนที่พวกเราวิ่งหนีคู่อริต่างสถาบันนั้นแหละครับ

มันโคตหมอลงน้ำไปทั้งๆ ที่ว่ายน้ำไม่เป็น
 เหตุการณ์ครั้งนั้นมันสร้างความเสียใจให้พวกผมมากมาย
 เพราะพวกเราเป็นเพื่อนรักกัน และมันก็ทำให้ผมยังนึกโทษตัวเองอยู่เสมอ
 ว่าเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เจ้ายองต้องลาโลกไปก่อนวัยอันควร...

ราคา 125 บาท

สมมติ

ISBN 978-974-7885-22-4

9 789747 885224

61044

03-27-00058-100

0 327000 581002

คนค้นจำ พ่อคนธรรมา
 คนค้นจ่าย Chaiwat Lee.